KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Kapitola, v níž dojde k nemyslitelnému

Ráno bylo svěží a jasné. Jako by bouřka umyla nebe dočista a nezanechala po sobě nic než sytou modř. Timmy se probudil a promnul si oči, aby zahnal ospalost. Opřel se o loket, zívl a spustil zadní tlapky na podlahu. Chvilku nehybně seděl, zvolna se probíral a čekal, až se mu do těla vrátí cit. V noci se mu nespalo dobře. Často se budil a vylekaně se rozhlížel po pokoji. Cítil se nesvůj a nebyl si jistý sám sebou, svým posláním a už vůbec ne tím velkolepým proslovem z předchozího večera. Neměl nejmenší tušení, jak toho Alfrédova Králíka porazit. Vždyť ani neví, jak vypadá, natož čeho je schopný!

Zdály se mu o Modrém králíkovi neuvěřitelné a neskutečně směšné sny. Celou dobu svého nového nepřítele viděl buď jen v náznacích, nebo jako stín. Králík měl mokrou srst a zvláštně voněl po čemsi, co Timmy už někdy dřív cítil. Nemohl si ale vzpomenout, odkud ten pach zná.

Naštěstí se mu sny začínaly pomalinku vytrácet z hlavy, jak už to po probuzení bývá.

Opět zívl a zavrtěl drápky na zadních tlapkách. Pomáhalo mu to, aby se probral.

Alfréd byl vzhůru a Timmy zavětřil ve vzduchu vůni kávy. Sám kávu mít nemusel, ale věděl, že Alfréd si ji ráno rád dá. Byla to jediná část dne, kdy pil něco jiného než čaj. Timmy vešel do kuchyňky a uviděl hračkáře, jak sedí u stolku.

„Dobré ráno, Alfréde."

„Ahoj, Timmy."

Timmy měl dojem, že hračkářův hluboký hlas postrádá obvyklou jiskru. „Co se děje?“ zeptal se a vyskočil na protější židli. Alfréd svíral v ruce hrnek s kávou a netvářil se ani trochu vesele. Podíval se Timmymu do očí. Původně nehodlal prozradit, o čem přemýšlí, ale když před sebou toho šedivého mladého kocourka uviděl, zmocnil se ho pocit, že je pojí zvláštní pouto.

„Do čeho jsem vás to jen zatáhl?“ spustil váhavě. „Nikdy bych si nepomyslel, že to dopadne takhle.“

„Do ničeho jsi nás nezatáhl. Prostě se to stalo. Ty jsi nás nenutil, abychom bratrstvo zakládali. Asi to bude znít hloupě, ale šel jsem do toho hlavně proto, abych něco dokázal. Býval jsem obyčejný pouliční kocour. Ve škole jsem propadal, ostatní mě mezi sebe nepřijali. Učení mě nebavilo. Odjakživa jsem si myslel, že v životě jde o víc než jen

o to, být k nerozeznání od ostatních. A teď mám poprvé dojem, že dělám něco důležitého."

Alfréd na Timmyho zvláštně zamžoural.

„Prostě si za to všechno připadám zodpovědný. To já jsem Králíka tenkrát vyrobil. Věděl jsem, jak je silný, a povzbuzoval jsem vás, když jste se rozhodli, že z vás budou nindžové. A teď se mu chcete postavit tváří v tvář."

„Nevěděl jsi, že ve městě řádí právě Modrý králík."

„Ne, nevěděl. Prostě mě to trápí, to je celé."

„Neboj se, Alfréde. My to zvládneme."

„Já vím, Timmy. Jsi ten nejstatečnější kocour, jakého jsem kdy potkal."

Už podruhé za několik dní se Timmy pod kožíškem začervenal. Alfréd se sklíčeně usmál a vyhlédl z okna. Kuchyňku zalévaly sluneční paprsky a všude panoval dokonalý klid a mír. Ticho před bouří, pomyslel si Timmy.

Vtom se u dveří ozval hlas a oba přátelé nadskočili.

„Ahoj, kluci," pozdravila je Florentina a nenuceně se opřela o rám. „Půjdu obhlídnout letadlo a zkontrolovat, jestli jsem ho včera náhodou neodřela."

Timmy se na ni podíval. V ranním světle jí to náramně slušelo. Žádné kruhy pod očima, žádné pozůstatky po nočních můrách. Dělá si Florentina někdy s něčím těžkou hlavu?

„Vrať se před setměním. Dneska večer všechno naplánujeme. Potřebujeme s sebou mít naši vynikající pilotku, pokud máme uspět."

„Budu zpátky dřív, než nosorožec řekne muchomůrka," uchichtla se.

A s tímhle podivným prohlášením se z hračkářství vytratila. Timmy vstal, přešel k oknu a díval se, jak si Florentina vykračuje ulicí. Alfréd se za jeho zády usmál.

„Tobě se líbí, viď?"

Timmy si dal s odpovědí načas.

„Ano, trošku ano."

„Jen běž. Jdi s ní zkontrolovat letadlo."

„Ona to zvládne sama."

„Jsem si jistý, že by pomoc uvítala."

Timmy vystřelil ze dveří, jako by mu u kalhot hořelo. Florentina před ním měla slušný náskok, a tak přidal do kroku. Zavolal na ni, ale ona ho neslyšela. Popoběhl a opět zavolal. Otočila se, spatřila ho a usmála se.

„Copak?" zavolala na něj.

Slabé bzučení, které soustavně znělo kdesi v dáli, náhle zesílilo. Timmy nedokázal určit, odkud přesně vychází. Zpomalil a zamířil k Florentině volnějším krokem.

„Chtěl jsem jenom..." A pak pochopil, odkud se ten zvuk bere.

K místu, kde Florentina stála, se z opačného konce ulice hnal přibližně tucet párou poháněných motorek. A blížily se rychle, příliš rychle. Timmy se otočil a uviděl, že z druhé strany jich přijíždí ještě víc. Prosvištěly okolo a on si všiml, že je řídí leguáni v kožených bundách pobitých cvočky.

Na hlavách měli velké plechové helmy a na boku motorek vezli sítě. To nebylo dobré, to nebylo ani trochu dobré. Timmy zakřičel:

„Florentino, pozor!“

Jenže to už ji dohnaly první motorky a obklíčily ji. Vířily špínu a prach a vydávaly ohlušující rámus. Timmy se díval, jak leguáni Florentinu provokují, vysmívají se jí a jezdí kolem ní stále dokola. Byla v pasti. Zkoušela utéct, ale cestu

jí ze všech stran blokovala hradba motocyklů. A potom leguáni rozhodili sítě. Florentina napoprvé obratně uskočila a vyhnula se jim. Timmy se k ní rozběhl a srdce mu zběsile tlouklo.

Byl prostě moc daleko. Utíkal, jak nejrychleji dovedl, rychleji než za celý svůj život, ale brzy si uvědomil, že to nikdy nemůže stihnout. Zděšeně přihlížel, jak leguáni srazili Florentinu na dlažební kostky a chytili ji do sítí. Zničehonic se z oblohy ozval úplně nový lomoz. Timmy zvedl hlavu a zpozoroval, že k zemi prudce klesá horkovzdušný balón a po stranách má výfuky, z nichž se valí oblaka bílého kouře. V koši stál chlupatý modrý tvor s dlouhýma ušima: Modrý králík!

Timmy zděšeně sledoval, jak Florentina mizí vzhůru směrem k balónu a marně se pokouší ze sítí vymotat. Modrý králík ji popadl, vytáhl na palubu a pak se balón zahalený chuchvalci páry rychle vznesl k obloze. „Ne!“ vykřikl Timmy a běžel dál.

Balón však už byl vysoko a motorky s burácením odjely. Timmy zastavil, aby popadl dech, a vzhlédl. Z balónu zbyla už jen drobounká tečka na blankytně modrém nebi šinoucí se nad městem. Timmymu bylo zle a zuřil. Jako by ho někdo kopl do bříška. Ještě před minutou si připadal neporazitelný, jako by ho nic na světě nemohlo zastavit. Teď jeho srdce svírala beznaděj.

Modrý králík unesl Florentinu!